

פריס, 11.4.1937

לכבוד

הגברת מוריה מרקובסקי

בנה לל

מורתי היקרה והנכבדה מאוד.

קצת באיחור זמן קראתי בעתונים את הברכות שברכוך מכריך וידידיך לרגל נשואי בתך תרצה בת הזקונים, וממהר אני להוסיף אף אני מלים אחדות.

כאן על אדמת נכר, רחוק מארץ מולדת, מזכירות השורות המעטות, המפוזרות בעתון היומי, הקולט הכל, כמה וכמה זכרונות, כל כך יקרים...

כן ! משפחת מרקובסקי, במטולה הנדחה, הנה פרק היסטורי, היכול לשמש לרומן רב עלילה. זהו נושא לספר, לאותו הסופר, שירצה לתת שמות לטרגדיה היהודית. הוא ימצא לפניו שורה של גבורים שקשה יהיה לדעת מי ומי ממלא את התפקיד הראשי.

כל ימי ילדותי, הלא קשורים עם משפחת מרקובסקי מימי בואם למטולה, עד עזבי אותה...

את ראשית חנוכי ספגתי בתוכה. את חברי המעניין ביותר קבלתי מאתה, ואת האידיאולוגיה הפדגוגית מצאתי באותה האשה הקטנה, שהחזיקה את כל הכתה במטה הקסמים, שלא נראה אף פעם בידה. בני הגליל, בעלי הדם הסוער, שהתקוממו לפני כל אוטוריטה של מורה, נכנעו לגמרי לפני המורה הקטנה, המורה בחסד עליון...

עוד כיום אזכור, את חרדת המות שהיתה משתלטת במחלקה, עת אותה האשה היתה מרכינה ראשה על הדלת. קתדרה עת רוח "עושים" כבשה לפעמים חלק מאתנו ולבנו